

ZSINKA FERENC RAVATALÁNÁL.

Elmondta 1930 május 6-án Hóman Bálint, a Magyar Nemzeti Múzeum főigazgatója.

Rövid két év alatt negyedszer jövünk a Magyar Nemzeti Múzeum koszorújával életük delén hirtelen letört pályatársak ravatalához. PUHALA Anna, SCHÖNTAG Emma és feletjehetetlen HARSÁNYI Pálunk után ZSINKA Ferenc is elment közülünk. Elment — mint azok — az emberkor derekán; elment, mikor szép magyar lelke, egyenes jelleme, szorgos munkája éppen teremni kezdte sohasem hajszolt gyümölcseit: a tisztséget, hirt és elismerést.

A Magyar Nemzeti Múzeum, az Országos Széchényi Könyvtár, a Magyar Történelmi Társulat és a Magyar Heraldikai és Genealogiai Társaság kiküldöttei, hivataltársaid és barátaid, bús szomorúsággal állunk, kedves barátunk, koporsód lábánál. Keressük a vigasztalást, de nehezen találjuk. A Te erős, nagy hitedre, bibliai egyszerűségedre volna szükségünk, hogy felfogjuk a Gondviselés fájdalmas rendelkezésének értelmét, hogy megértsük, miért kellett ennek megtörténnie, miért kellett elmenni annak, aki jó volt, igaz volt, példaadó volt közöttünk?

Példaadó — mondom — mert példás volt a Te buzgalmad, nagy a kötelességtudásod, igaz a szíves és követésreméltó, derékban szakadt életed. A konvenciók szerint ez életpálya méltatása, hivatali munkádnak és érdemeidnek dicsérerete, tudományos törekvéseidnek és eredményeidnek értékelése volna feladatomban. El kellene mondanom, mily kítartással és önmegtágadással küzdöttél gyermekkorod óta, hogy megszerezd a tudást és a tudós pályához szükséges formai képesítést. El kellene mondanom hivatali munkálkodásod szép és lelkesítő mozzanatainak szép és lelkesítő sorozatát s meg kellene emlékezniem hosszan, részletesen arról, amit közvetlen tapasztalatból ismerek: hazánk legnagyobb könyvtárának élén kifejtett becsületes munkádról, komoly törekvéseidről. Úgy érzem azonban, vétenék emléked ellen, ha ezekről itt ravatalodnál sok szóval szólnék, hiszen Te mindebben sohasem láttál érdemet, csak tartozó kötelességet, s mindezért sohasem kerestél hálát és elismerést, megelégedtél saját lelkiismereted dicsérő szavával. Mint munkásságod közvetlen szemtanuja, mint

főnököd, pályatársad és barátod, mindazok nevében, akik közel voltak Hozzád és munkádat közelről figyelhették, csupán tanuságot kívánok tenni, hogy munkád nagy volt és érdemes, méltó egyszerűségében is jelentős egyéniségedhez, zárkózottságában is nyílt és becsületes lelkedhez.

Munkádnak most vége szakadt, elméssz közülünk örökre, kísérjen utadon barátaid és hivataltársaid szeretete és tisztelete, az Országos Széchényi Könyvtár és a Magyar Nemzeti Múzeum hálája, a Magyar Történelmi Társulat s a Magyar Heraldikai és Genealogiai Társaság kegyeletes emlékezése.

Pihenj csendesen! Isten veled!